

РЕШЕНИЕ

№ 5026

гр. София, 08.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **9050**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален
кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на
управление: [населено място], п.к.1618, [улица], ет.5, ап.29, представлявано от управителя Р. Т.
Ч., против Ревизионен акт №Р-22221723006714-091-001/25.10.2024г., издаден от В. Т. Д.-орган
възложил ревизията и П. И. А.-ръководител на ревизията, потвърден с Решение №721/07.07.2025г.
на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място],
Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП,
[населено място]/, с който на дружеството са установени задължения по ЗДДС, общо в размер на
80866,67лв. и лихви за забава общо в размер на 16038,41лв. за данъчните периоди от м.03.2023г.,
м.06.2023г. и м.08.2023г.

Жалбоподателят твърди, че ревизиращия екип е пропуснал да анализира факта, че
консултантските услуги предоставени от „Паралексес“ ЕООД и „Раинвест 2020“ ЕООД са
извършени лично от управителите на дружествата чрез собствен труд. Този факт бил останал
необосновано пренебрегнат в РА и в решението на ОДОП. Моли да се отмени РА.

Ответната страна, Директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“,
[населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП,
ЦУ на НАП, [населено място]/, оспорва жалбата. Моли същата да се отхвърли като
неоснователна, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна,
следното:

Ревизията на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД [населено място] е възложена със Заповед за възлагане на ревизия ЗВР №Р-22221723006714-020-001/15.11.2023г., връчена по електронен път на 25.03.2024г., изменена със Заповед №Р-22221723006714-020-002/25.06.2024г., издадени от В. Т. Д. на длъжност началник сектор в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място], оправомощена със Заповед №РД-01-1019/06.11.2022г. на директора на ТД на НАП С., във връзка със заповеди №З-ЦУ-2303/06.11.2023г. и №З-ЦУ-2359/15.11.2023г. на заместник изпълнителния директор на НАП да изпълнява функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и чл.119, ал.2 от ДОПК.

Ревизията е за определяне на задължения по ЗДДС за периодите от 01.03.2023г. до 31.08.2023г. Заповедите са връчени на ревизираното лице.

В срока по чл.117 е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221723006714-092-001 от 04.09.2024г., връчен по електронен път на 10.09.2024г., като срещу направените предложения за установяване на задължения в РД не е подадено писмено възражение по реда на основание чл.117, ал.5 от ДОПК и същите са потвърдени с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221723006714-091-001/21.10.2024г., издаден от В. Т. Д.-орган, възложил ревизията и П. И. А. ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 30.10.2024г.

С РА са установени задължения за данък върху добавената стойност общо в размер на 89866,67лв. и лихви за забава, общо в размер на 16 038,41лв. На основание чл.68, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗДДС. във връзка с чл.25, ал.2 и ал.6, т.1 и чл.9 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД [населено място] по фактурите, издадени от „Паралексес“ ЕООД и „Раинвест 2020“ ЕООД в общ размер на 89 866,67 лв

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД е участие в процедури по Закон за обществените поръчки /ЗОП/ и покупко-продажба на стоки, вложени при изпълнение на обществени поръчки. Дружеството няма регистрирани трудови договори. П. Р. Т. Ч. не се осигурява като самоосигуряващо се лице.

С цел установяване на факти от значение за данъчното облагане, по отношение на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД са предприети процесуални действия и приобщени доказателства, описани в РД. Последният, на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА.

За установяване на законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит в хода на ревизията на основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на спорните доставчици „Раинвест 2020“ ЕООД и „Паралексес“ ЕООД.

Резултатите от проверките са отразени в Протоколи за извършени насрещни проверки, №П-22221724067301-141-001/10.05.2024г. и №П-03000324067478-141-001/07.05.2024г.

Установено е, че ревизираното лице е упражнило право на данъчен кредит по фактури издадени от както следва:

От „Раинвест 2020“ ЕООД по фактура №[ЕГН]/25.08.2023г. в размер на 1200,00лв. Фактурата е отразена в дневника за продажби на доставчика през м.08.2023г. От „Раинвест 2020“ ЕООД е представено копие на фактурата и договор, сключен с ревизиралото дружество на 01.07.2023г. Предмет на договора е изготвяне на оферти за участие по процедури по ЗОП. В договора е пояснено, че доставчика следва да извърши дейности по осъществяване, остойностяване, анализ на ценовата стойност и подготовка на оферти за изпълнение на обществени поръчки, включително проследяване на публикувани обяви, детайлно проучване на критериите за възлагане, съвместимост на дружеството-кандидат, проучване на цените на стоката и други. Цената за една оферта, съгласно договора е 2400,00лв. с ДДС. Приложен е приемно-предавателен протокол от 25.08.2023г. за три броя оферти, описани в протокола. Представени са обратна ведомост за м.08.2023г., главна книга, хронологичен и аналитичен регистър на

счетоводна сметка 411 „Клиенти“. Не са представени документи за извършено заплащане, както и документи и доказателства кой е извършил услугите. Установено е, че доставчикът няма назначени лица по трудови и извънтрудови правоотношения, а управителят на „Раинвест 2020“ ЕООД, В. И. е син на управителя на дружеството - жалбоподател.

Ревизираното дружество е ползвало правото на приспадане на данъчен кредит и по девет фактури, издадени от „Паралексес“ ЕООД през м.03.2023г., м.06.2023г. и м.08.2023г. в размер на 88 666,67лв. От доставчика са представени копия на фактурите, договори, придружени с приемо-предавателни протоколи, обратна ведомост и хронологичен регистър на счетоводни сметки-клиенти и приходи от услуги. Предмет на договорите е посредничество по доставка на АТВ и УТВ машини с параметри, подробно описани в същите, както и посредничество при закупуване на хладилни контейнери. Възнаграждението, което е договорено е в размер на 36000,00лв. ,без ДДС, по осем от договорите. За първия от тях е договорено заплащане на сумата в размер на 244300,00лв. с ДДС. Не са представени доказателства за плащане.

В хода на ревизията са представени приемо-предавателни протоколи, в които машините са описани по начин, идентичен с този в договорите, като са посочени имена на две чуждестранни дружества- Tempo Consult SR1 и Alconet /Allied Container Network/ B.V за избрани доставчици.

Не са установени данни за наети лица по трудови и извънтрудови правоотношения, участвали при посредническите услуги.

По отношение на договорите, сключени с „Паралексес“ ЕООД за оказване на посредничество за закупуването на АТВ и УТВ машини е отбелязано, че ревизираното дружество е представило протоколи по чл.117 от ЗДДС и фактури, удостоверяващи придобиването на такива активи от посочените като избрани доставчици в протоколите за намиране на контрагенти, изготвени от „Паралексес“ ЕООД.

Според органите по приходите, освен, че не са представени доказателства за лицата извършили услугите по договорите, сключени със спорните доставчици, липсват и данни удостоверяващи надеждно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на изпълнителя им. Прието, че с представянето на крайните отчетни документи, каквито са приложените приемо-предавателни протоколи, не се доказва, че действително услугите, описани във фактурите са осъществени от съответния доставчик.

При така описаната фактическа обстановка, ревизиращият екип и обосновал извод, че за да е налице реалност на доставката, не е достатъчно жалбоподателят да притежава данъчен документ, а да съществуват достатъчно обективни данни, които да сочат, че конкретната услуга е извършена и то от издателя на фактурата. Ревизиращите органи са счели, че представените доказателства в тяхната съвкупност, сочат за формално фактуриране на доставка, без тя да е реално осъществена.

Ето защо, с оспорения РА са отказали право на приспадане на данъчен кредит за посочените суми, периоди и фактури.

С Решение №721/07.07.2025г. Директора на ОДОП - С., е потвърдил Ревизионен акт /РА/ №Р-22221723006714-091-001/25.10.2024г.

Решаващият орган се е съобразил с тълкувателно решение №3/26.06.2025г. на Върховният административен съд на Република България и е приел, че РА не е нищожен, като се е произнесъл по същество на спора. Приел е, че РА е правилен и кореспондиращ със събраните по преписката доказателства. Приел е извода на органите по приходите, че в конкретната ситуация не е доказано осъществено действително данъчно събитие, поради което правилно е отказано правото на данъчен кредит по фактурите, изплатени от спорните доставчици с предмет посреднически услуги по договор за намиране на доставчици на хладилни контейнери, АТВ и УТВ машини,

както и изготвяне на оферти за участия на жалбоподателя в обществени поръчки. Ето защо, е потвърдил РА.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, след изчерпване на задължителното административно обжалване на РА, потвърден с Решение №721/07.07.2025г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършване на задължителната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от органа по приходите възложил ревизията и от ръководителя на екипа и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията, поради което обжалваният ревизионен акт не страда от пороци влечащи неговата нищожност.

Спорът, така както е поставен за решаване, е относно наличието, или съответно липсата на законовите предпоставки за признаване правото на данъчен кредит на дружеството жалбоподател по фактурите, издадени от „Паралексес“ ЕООД и „Раинвест 2020“ ЕООД.

Органите по приходите на основание чл.68, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗДДС, във връзка с чл.25, ал.2 и ал.6, т.1 и чл.9 от ЗДДС са отказали правото на приспадане на данъчен кредит на „Рив Комерс Ауто“ ЕООД.

Съгласно чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, когато стоките или услугите се използват за целите на извършените от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът, регистрирано по този закон лице му е доставил, или предстои да му достави.

Съгласно чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по закона за получени стоки или услуги по облагаеми доставки.

Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем по арт.чл.68 ал.2 от ЗДДС.

На датата на възникване на данъчното събитие по смисъла на чл.25 от ЗДДС данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена или услугата е извършена - чл.25, ал.2 от ЗДДС.

За да възникне право на приспадане на данъчен кредит следва да е осъществена реална доставка, която изпълнява критериите на чл.6 от ЗДДС и чл.9 от ЗДДС.

Относно предпоставките за отказ за правото на приспадане на данъчен кредит следва да се анализира текста на чл.70, ал.5 ЗДДС.

Цитираният текст предвижда, че не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно.

Законът не съдържа легална дефиниция на понятието "неправомерно начислен данък".

Общото правно тълкуване в най-широк смисъл е, че неправомерно е това начисляване на данък, което е извършено в нарушение на закона.

Законовите изисквания за начисляване са посочени в чл.86 ал.1 ЗДДС. Комплексният анализ на предпоставките за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит, посочени по-горе, и основанийето за отказ на такова право по чл.70, ал.5 ЗДДС показва, че неправомерното начисляване трябва да е свързано само с пряката доставка, по което се упражнява правото на

данъчен кредит; че това неправомерно начисляване не предпоставя и не изисква установяване на произход на стоката, както и че то не е в зависимост от действия на доставчика, за които получателят няма как да узнае и няма задължение да знае, поради което и не може да носи отговорност за тях.

Фактическите констатации в РА, са довели ревизиращия екип до изводи за липса на конкретни елементи от фактическия състав на чл.69 ал.1 от ЗДДС вр.чл.6 и чл.9 от ЗДДС, при наличието на които за субекта възниква право на данъчен кредит.

В настоящия случай данъчните органи отричат възникването на това право по доставката на стоки и услуги от посочените доставчици с извода, че доставките, за които са издадени процесните фактури, не са реално извършени.

При подобно оспорване, в тежест на жалбоподателя е да установи наличието на всички елементи от фактическия състав на чл.69, ал.1 от ЗДДС вр.чл.6 и чл.9 от ЗДДС, съответно в тежест на органите по приходите е да установят основанията за отказа от правото на данъчен кредит.

Съдът намира, че в конкретният казус дружеството жалбоподател „Рив Комерс Ауто“ ЕООД не проведе успешно дължимото пълно и пряко доказване на всички елементи от сложния фактически състав, съответно-недоказано остана претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури с предмет доставка на услуги и стоки.

В хода на ревизионното производство дружеството жалбоподател е ангажирало доказателствателна връзка с установяване на реалността на доставките.

В хода на съдебното производство дружеството не се представлява. Не ангажира доказателства, не изразява становище.

Действителното извършване на доставките, по които се претендира право на приспадане, е признато от трайната практика на СЕС като необходимо условие за възникване на претендираното право.

В Решение от 18 юли 2013г. по дело С-78/12, "Евита-К" ЕООД, т.1 от диспозитива, СЕС е посочил, че "Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че във връзка с упражняването на правото на приспадане на данъка върху добавената стойност понятието "доставка на стоки" по смисъла на тази директива и доказването на действителното осъществяване на такава доставка не са свързани с формата на придобиване на право на собственост върху съответните стоки." В решението съдът е приел, че понятието "доставка на стоки" по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2006/112 не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик . Националният съд следва да определя във всеки отделен случай в зависимост от фактите по делото дали е налице прехвърляне на правото на разпореждане със съответната вещь като собственик. Според точка 35 от решението, дадена сделка може да бъде окачествена като "доставка на стоки" по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2006/112, когато чрез тази сделка определено данъчнозадължено лице прехвърля материална вещь и овластява другото лице да се разпорежда фактически с нея като неин собственик, без за това да е от значение формата на придобиване на право на собственост върху въпросната вещь.

По същият начин, доказването на действителното осъществяване на такава доставка на стоки, което обуславя наличието на право на приспадане, не бива да зависи от способа за придобиване на право на собственост върху съответните стоки/ т. 36 от решението/.

Във връзка с доказването на факта на извършване на доставка на стоки, в решението по С-78/12,

СЕС е посочил, че лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това, като запитващата юрисдикция следва в съответствие с националните правила за доказването да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора в главното производство, за да определи дали претендиращия право на приспадане може да го упражни. (Решение от 6 септември 2012г. по дело Mescsek-Gabona, C-273/11, точка 53, Решение от 6 декември 2012г. по дело Б., C-285/11, точка 32 и Решение от 31 януари 2013г. по дело ЛВК-56, C-643/11,).

За целите на тази преценка, може да се вземат предвид данни относно доставки, предхождащи или следващи доставките, по които се претендира правото на приспадане, както и свързаните с тях документи като сертификати и свидетелства, издадени за транспортирането на стоките. Осъществяването на доставката, изразяващо се в прехвърлянето от доставчика на получателя на правото, последния да се разпорежда фактически със стоката като собственик, е фактически въпрос, който изисква цялостна оценка на всички доказателства, които пряко и/или косвено свидетелстват за осъществяването на доставката. Само действително осъществената доставка може да породви изискуемост на данъка, съответно право на приспадане, в който случай и при изпълнение на останалите материалноправни и процесуалноправни изисквания, правото на приспадане по принцип не може да бъде ограничавано - В този смисъл Решение от 13 февруари 2014г. по дело "Макс Пен" ЕООД, C-18/13, точки 23 и 25 .

Доказването на факта на реалното предаване на стоката и прехвърлянето на получателя на правото да се разпорежда с нея като собственик, изисква имплицитното установяване на следното:

1. че доставчикът е разполагал със стока от същия вид и количество, като фактурираните и

2. че това количество стока фактически е предадено на получателя. Установяването на факта на обективното съществуване на фактурираната стока, съответно нейното реално предаване на разпореждане на получателя, предполага изследването на въпроса за предходните и последващите продажби, за съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя, обективната ѝ наличност при получателя (което пък от своя страна изисква установяване на възможността за съхраняването ѝ), съответно за извършването на последващи продажби. В този смисъл е и тълкуването дадено от СЕС в Решението по дело C-78/12. Само при категорични данни за горепосочените обстоятелства може да се направи обоснован извод за реално съществуваща стокова верига, участниците, в която са установими, а стоката - подлежаща на идентифициране. Съответно, при услугите следва да бъде установено по безспорен начин, че резултатът от услугата е възникнал. За преценката за реално изпълнение на услугата от съществено значение са доказателствата свидетелстващи за възможността на доставчиците да ги изпълнят.

Само ако настъпването на данъчното събитие е безспорно установено, т.е. правото на приспадане е възникнало, също не може да бъде ограничено поради това, че не са представени доказателства за обезпечеността на доставчиците да изпълнят услугата или доставят стоката.

Само ако по обективни данни може да се обоснове категоричен извод, че резултатът от услугата е възникнал, но липсват доказателства за това издателите на фактурата да са имали възможност да изпълнят доставките, в тежест на приходната администрация е да установи, че изпълнителя е лице, различно от издателя на фактурата, съответно, че

лицето претендиращо право на приспадане е знаело или е следвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане е опорочена с измама, съгл. решение № С-324/11.

В противен случай правото на приспадане не може да бъде ограничено. Когато обаче се извършва преценка за това дали първоначално е възникнало правото на приспадане, няма пречка да се съобразява поведението на доставчиците и обстоятелствата имащи отношение към възможността им да изпълнят услугите, в т.ч. записванията им в книги, съответно липсата на такива записвания.

Доставката е доказана само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на предоставената услуга и само ако е налице пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация – по аргумент от т. 29 от решение на Съда на ЕС от 27.03.2014 г. по дело C-151/13 Le Rayon d'Or.

Притежаването на данъчна фактура е условие за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, но не достатъчно за възникване на това право, което като елемент от механизма на функциониране на ДДС се обуславя и от наличието на доставка, която е част от независимата икономическа дейност на лицето. При липса на реално осъществена доставка на стока не е налице условието по чл.68 ЗДДС, определящ данъчния кредит като сума, която регистрираното лице има право да приспадне, и респективно не възниква и право на данъчен кредит за получател на такава доставка, която съществува само документално, но не е реална.

Както бе посочено по-горе, в тежест на лицето, претендиращо право на приспадане, е да установи всички предпоставки за възникването и правомерното му упражняване. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до негативните последици от недоказването, които настъпват за страната, носеща тази тежест. Тя се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан.

Относно издадените от „Паралексес“ ЕООД и „Раинвест 2020“ ЕООД, съдът прецени следното: За установяване на реалността на доставките на услуги от всеки доставчик е извършена насрещна проверка.

Доставчикът „Раинвест 2020“ ЕООД е представил в хода на насрещната проверка, копие на фактурата отразена в дневника за продажби на доставчика през м.08.2023г. и договор, сключен с ревизираното дружество на 01.07.2023г. с предмет изготвяне на оферти за участие по процедури по ЗОП. Приложен е приемо-предавателен протокол от 25.08.2023г. за три броя оферти, описани в протокола. Представени са оборотна ведомост за м.08.2023г., главна книга, хронологичен и аналитичен регистър на счетоводна сметка 411 „Клиенти“.

Доставчикът „Паралексес“ ЕООД е представил девет фактури, издадени през м.03.2023г., м.06.2023г. и м.08.2023г. договори с предмет на договорите посредничество по доставка

на АТВ и УТВ, Протоколи по чл.117 от ЗДДС и фактури, удостоверяващи придобиването на активи АТВ и УТВ, приемо-предавателни протоколи, оборотна ведомост и хронологичен регистър на счетоводни сметки-клиенти и приходи от услуги. Както доставчикът „Раинвест 2020“ ЕООД, така и доставчикът „Паралексес“ ЕООД, не са представили документи за извършено разплащане, нито документи и доказателства кой е извършил услугите.

От жалбоподателя и от доставчика „Раинвест 2020“ ЕООД не са представени доказателства за това, какви дейности следва да извърши жалбоподателят по осъществяване, остойносттаване, анализ на ценовата стойност и подготовка на оферти за изпълнение на обществени поръчки. Не са ангажирани доказателства за направено проучване от страна на „Раинвест 2020“ ЕООД на цените на стоки и услуги, проследявал ли е публикувани обяви по ЗОП, от които да са видими критериите за възлагане на обществените поръчки, както и съвместимост на дружеството- жалбоподател като кандидат по ЗОП.

Доставчикът „Паралексес“ ЕООД също не е представил проучване за цени на стоки и услуги.

И двата доставчика не са представили доказателства, дали и кои са лицата извършили конкретните проучванията. Не са представени граждански или други договори с извършителите на услугите.

Представените фактури са частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, и съдът следва да ги цени по вътрешно убеждение в контекста на останалия събран по делото доказателствен материал. Същото се отнася и за съставените приемо-предавателни протоколи. Тези документи сами по себе си не са достатъчни да обосноват извод за действителност на извършените доставки, и в частност за тяхната стойност.

В тази връзка, следва да бъде отбелязано, че дори и жалбоподателят да е получил необходимата услуга- информация за участие в ОП, както и информация от къде да бъдат закупени АТВ и УТВ, по делото остана недоказан фактът, че именно изпълнителите на тези услуги са „Раинвест 2020“ ЕООД и „Паралексес“ ЕООД.

Обстоятелството, че възлагането на изпълнението на работата /изготвяне на оферти за участие по процедури по ЗОП, както и посредничество/ е възложено, без да са ясни, или определяеми, лицата, които ще извършват конкретните услуги-дейности поставя под съмнение действителността на тяхното осъществяване.

Освен това, съдът съобрази, че „Раинвест 2020“ ЕООД и „Паралексес“ ЕООД не са специализирани в предоставянето на този род услуги, както и че същите не разполагат с персонал, който да има специални знания и образование, за изпълнението им. Няма данни дружествата да са назначавали лица по извънтрудови правоотношения.

Съдът приема за необоснован и размера на уговорената цена на услугите по процесните доставки, с оглед отсъствието на каквито и да било критерии за неговото формиране. В тази връзка, съдът констатира, че, съгласно данните от дневниците за покупки на ревизираното дружество, стойността на закупените машини от Tempo Consult SR1 и Alconet /Allied Container Network/ B.V за ревизирания период е в размер на 445 182,70лв., без ДДС. Същата е близка до стойността на изплатената сума за посредническата услуга/ Осъществилият връзката между жалбоподателя и горните контрагенти, „Паралексес“ ЕООД, е издал фактури за посредничество в размер на 443 333,33лв. без ДДС. Необосновано високата стойност на посредническата услуга в

съотношение със стойността на закупените активи, е допълнителна индичия, че сключването на договорите с посоченото дружество е способ за избягване на данъчни задължения.

Съдът не кредитира с доверие твърдението на жалбоподателя, че услугите са извършени от управителя В. И., още повече че последният е представляващ и двете дружества, както и че от събраните по делото доказателства се установява, че същият работи общо 10 часа на ден по два действащи трудови договора към други две дружества.

Приетите по делото писмени доказателства договори и приемо-предавателен протоколи, отчитащи изпълнението на възложената дейност, съдът счита за еднотипни, като заложеното в същите не доказва изпълнението на услугите, включително и с използването на подизпълнители.

В издадените от „Раинвест 2020“ ЕООД и „Паралексес“ ЕООД фактури не са индивидуализирани обема и вида на работата.

При тези обстоятелства, съдът приема, че непълнотата на фактурите възпрепятства установяване на съответствието им на действително извършена доставка, възможността за доказване реалността на доставките, респективно установяване настъпването на данъчното събитие и е самостоятелно основание за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит. В тази насока, съдът съобрази решение на СЕС от 8.05.2013г. по дело С-271/12, в което е посочено, че правото на приспадане на ДДС може да се откаже на данъчнозадължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение към последните след приемането на решението за отказ е предоставена информация, с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните доставки.

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че процесните фактури издадени от „Раинвест 2020“ ЕООД и „Паралексес“ ЕООД не удостоверяват действителни доставки (сделки) на услуги с посочената във фактурите стойност.

С оглед на това, съдът намира, че направеният от приходната администрация извод за недоказаност достоверността на процесните доставки, е правилен. Оспореният ревизионен акт, с който на дружеството са установени задължения по ЗДДС, общо в размер на 80866,67лв. и лихви за забава общо в размер на 16038,41лв. за данъчните периоди м.03.2023г., м.06.2023г. и м.08.2023г. е законосъобразен, а жалбата срещу него – неоснователна. Като такава, последната следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и с оглед изрично отправената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се определи спрямо обжалвания материален интерес от 96 905,08 лв. по реда на чл.8, ал.1, вр.чл.7, ал.2, т.4. от Наредба №1 от 09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатската работа, а именно в размер на 8402,41 лв. (осем хиляди четиристотин и два лева и четиридесет и една стотинки)-равняващи се на 4296,08 евро-(четири хиляди двеста деветдесет и шест евро и осем евроцента).

Водим от горното, Административен съд София -град, 18 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к.1618, [улица], ет.5, ап.29, представлявано от управителя Р. Т. Ч., против Ревизионен акт №Р-22221723006714-091-001/25.10.2024г., издаден от В. Т. Д.-орган, възложил ревизията и П. И. А.-ръководител на ревизията, потвърден с Решение №721/07.07.2025г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/, с който на дружеството са установени задължения по ЗДДС, общо в размер на 80 866,67лв. и лихви за забава общо в размер на 16 038,41лв. за данъчните периоди м.03.2023г., м.06.2023г. и м.08.2023г.

ОСЪЖДА „РИВ КОМЕРС АУТО“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к.1618, [улица], ет.5, ап.29, да заплати на Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 4296,08 евро (четири хиляди двеста деветдесет и шест евро и осем евроцента).

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок, от съобщаването му на страните, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ